

A door het jaar 19
St Katarina – M. Assupta
9 augustus 2026

Eerste lezing (1 Kon. 19,9a.11-13)

Uit het boek der Koningen

De profeet Elia kwam bij de berg Horeb aan en overnachtte er in een grot.

's Morgens hoorde hij de stem van de Heer, die vroeg:

'Waarom ben je hier, Elia?'

Hij antwoordde:

'Omdat ik mij mijn leven lang met al mijn krachten ingezet heb voor Jou, mijn God,

maar nu moet vaststellen dat je volk Israël
jouw verbond met de voeten heeft getreden.

Ze hebben jouw altaren omvergehaald en jouw profeten ter dood gebracht;
ik alleen ben overgebleven en mij staan ze ook naar het leven.'

Maar de Heer zei:

'Kom naar buiten en ga voor de berg staan.'

Toen trok de Heer voorbij.

Er ging een zeer zware storm voor de Heer uit
die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde.

Maar de Heer was niet in de storm.

Op de storm volgde een aardbeving.

Maar ook in de aardbeving was de Heer niet.

Op de aardbeving volgde vuur.

Maar ook in het vuur was de Heer niet.

Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries.

Zodra Elia dit hoorde, bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel,
ging naar buiten en bleef staan bij de ingang van de grot.

Tweede lezing (Rom. 9, 1-5)

Uit de brief van de apostel Paulus aan de christenen van Rome

Zusters en broeders,

Ik hoor bij Christus.

Daarom spreek ik de waarheid en lieg ik niet.

De Heilige Geest is mijn getuige, dat ik het meen als ik zeg dat ik veel verdriet heb
over mijn volk.

Ik zou zelf mijn leven met Christus wel willen opgeven, als dat de mensen van mijn
eigen volk zou redden. Want zij vormen het volk van Israël.

Zij zijn het die God als zijn kinderen heeft willen aannemen.

Aan hén heeft Hij zijn hemelse macht en majesteit willen geven.

Met hén heeft Hij verbonden gesloten.

Aan hén heeft Hij de wet en de aanbidding in de tempel gegeven.

Voor hén zijn de beloften die Hij aan hun voorvaders heeft gedaan.

En uit hén is Christus als mens geboren.

Hij is de hoogste Koning en Hij is God.
Hem zullen we voor eeuwig prijzen! Amen! Zo is het!

Evangelie (Mt.14,22-33)

P. Uit het heilig evangelie volgens Matteüs

Jezus had de menigte te eten gegeven.
Nu vroeg hij aan zijn leerlingen dat ze met de boot het meer zouden oversteken.
Hijzelf bleef achter om de mensen naar huis te sturen.
Daarna ging hij de bergen in om te bidden, hij alleen.
En wanneer het avond was geworden, was hij nog steeds alleen.

Ondertussen was op het meer de wind opgestoken
en de leerlingen kregen het moeilijk op hun boot.
De wind zat tegen, en er waren grote golven.
In de nacht, tegen de ochtend aan,
zagen de leerlingen iemand over het water naar hen toekomen.
Ze raakten in paniek, en schreeuwden: "Een spook!"
Maar de man zei: "Rustig maar, wees maar niet bang.
Ik ben het."
De leerlingen begrepen dat het Jezus was, en Petrus zei:
"Heer, als jij het bent, laat me dan over het water naar jou toekomen."
En Jezus zei: "Kom."
Petrus stapte overboord,
liep over het water en ging naar Jezus toe.
Maar wanneer hij begon te letten op de kracht van de wind,
werd hij bang,
hij begon te zinken,
en hij schreeuwde:
'Heer, red me.'
Meteen stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast.
Hij zei: 'Man van klein geloof, waarom heb je getwijfeld?'

Homilie

Z. en B.,

Als je moeilijk een trap op kunt, door wie wordt je dan het best geholpen? Door iemand die op de bovenste trede staat en zegt: 'Kom, neem mijn hand'? Of door iemand die naar beneden komt, naast je gaat staan, een arm geeft, en trapje na trapje mee naar boven gaat?

Als een kind in de klas niet overweg kan met zijn rekensommen, hoe zal hij die het beste leren? Als de meester of de juf het keer op keer weer op het bord uitlegt? Of

als die eens naast hem op de bank komt zitten en zegt: “laat ons eens kijken wat je niet begrijpt?”

Als iemand zwaar ziek en stervende is, aan wie heeft hij het meeste steun? Aan een heel team van artsen die met mekaar bespreken of nu de hartslag, dan wel de bloeddruk het grootste probleem vormt? Of aan iemand die naast zijn bed komt zitten en zwijgend zijn hand vasthoudt?

Het is duidelijk: echte hulp, echte steun krijg je niet van iemand die je benadert vanuit de boeken van zijn wijsheid, of vanop de tronen van zijn macht, of vanop de toppen van zijn kunnen.

Echte hulp krijg je van iemand die zich niet te beroerd acht om bij jou te komen, waar je ook bevindt, hoe klein of hoe zwak je ook bent, om met jou enkele stappen vooruit te zetten.

Wie was het ook weer die zegde: “Wie onder jullie groot wil zijn, die zal de dienaar van allen moeten zijn.”?

Ja, echt groot is diegene die zich klein kan maken.

Zo heeft ook God zich laten kennen.

Zo lang de mens bestaat, is hij op zoek naar de zin en de oorsprong van zijn bestaan. Waar of bij wie ligt de oorsprong van ons bestaan?

En in die zoektocht ontwikkelden zich vele beelden van machten, die aan de knoppen zitten van het leven.

Ze werden goden genoemd, machtige, onaantastbare goden, jaloerse goden ook. Ze werden gesitueerd in ongekende verten, op onbereikbare hoogten.

Maar één volk, het joodse, heeft gezien, wat geen ander ooit had durven zien: dat God niet te vinden is op de top van een berg, maar midden onder de mensen.

Ze hadden hem duidelijk aan hun zijde gevoeld, toen zij streken tegen de tirannie van Farao; ze hadden hem bij zich geweten toen ze wegtrokken uit Egypte – dat land waar ze geen leven hadden – naar Kanaän, het land van het volle leven.

Ze wisten echter niet wie hij was. De enige naam die ze hem konden geven was: ‘Hij die er is.’

Maar het voornaamste was wel tot hen doorgedrongen: hij is daar waar mensen klein en kwetsbaar zijn. Hij is er – onopvallend soms – niet in een storm, niet in een aardbeving, maar in een stille bries.

Zo is de God van de Bijbel. Een immer nabije en betrokken God.

En de mens in wie hij ons nabij is gekomen, Jezus uit Nazareth, was ook zo.

Ook hij schermde zich niet af van kleine en zwakke mensen.

Kinderen mocht men niet van hem weren.

Zieken en stervenden vonden steun in zijn warme aanwezigheid.

Zondaars kregen nieuwe kansen.

Zelfs bij de keuze van zijn medewerkers zocht hij niet naar de sterkste krachten. Neem nu Petrus, een boom van een vent, maar met zo een klein hartje. Een die alles zou verslaan, tot het erop aankwam.

Hij zou Jezus volgen – ‘tot in de dood’ had hij gezegd - en hij was maar in de voortuin van het hogepriesterlijk paleis, of hij zwoer bij hoog en bij laag: “ik ken die mens niet.”

Hij zou het ook eens doen: over het water lopen. Maar hij was maar enkele stappen ver, of de schrik sloeg hem om het hart, en hij moest om hulp vragen.

Ja, met zo een mensen wilde Jezus het wagen. En daarin juist getuigde hij over God. Mensen hoeven voor God niet perfect te zijn.

Best zelfs. Want mens zijn naar Gods hart, dat is je niet boven de anderen plaatsen; dat is niet neerkijken op je medemens, dat is weten wat het betekent zwak en hulpbehoevend te zijn. Dat is niemand afschrijven, of te klein achten om mee op stap te gaan.

Z en Br,

Als Jezus nu zijn medewerkers heeft gekozen uit zo een mensen, wie zouden wij dan zijn om het anders te willen?

Kerk zijn, doen wat Jezus deed, doen wat God verlangt, dat is ook de hand reiken naar alle mensen, dat is niemand afschrijven, niemand veroordelen.

Dat is – ook in onze tijd – blijven geloven dat er veel meer steekt in de mensen, dan op het eerste zicht zou lijken.

En als de Kerk op vandaag zijn aantrekkingskracht heeft verloren, is het misschien omdat ze teveel bovenop de trap is gaan staan, en te veel probeert over God te praten van aan het bord. Of omdat ze te weinig inspanningen doet om de moderne mens echt te begrijpen, om zijn taal te verstaan, om te leren wat hem echt bezig houdt?

Wellicht schuilt in de moderne mens, ook in de jonge mens, meer nood aan diepgang en warmte, aan menselijke nabijheid dan we vermoeden.

Ja, God verlangt van ons dat wij onze ivoren toren verlaten en dicht bij de mensen gaan staan.

Is dat niet de erfenis die Paus Franciscus ons heeft nagelaten?

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.